

[Socialministeren]

denne debat stillet forslag om, at folketinget bl. a. skulle udtale, at der må oprettes og gøres vidtstrakt brug af registre vedrørende de personer, som i anledning af narkotikaafhængighed kommer i forbindelse med offentlige myndigheder.

Forslaget blev forkastet, men dukker nu op som et forslag til en lov, hvorefter der kort og godt skal oprettes et centralt register over personer, der konstateres at være afhængige af narkotiske stoffer. I bemærkningerne anføres det, at den nævnte »narkodebat i folketinget måtte munde ud i, at der ikke blev fastlagt nogen som helst narkopolitik«, og at denne efter forslagsstillernes mening utilfredsstillende tingenes tilstand til dels søges afbødet ved nærværende forslag.

Oprettelse af et centralt narkoregister og iværksættelse af en central styring af narko-behandling er hidtil blevet afvist, og jeg skal gerne gentage, at hverken regeringen eller regeringens kontaktudvalg vedrørende alkohol- og narkospørgsmål ønsker sådanne foranstaltninger.

Ifølge § 4 i det nu fremsatte forslag skulle centralregistret stå til rådighed dels for de sociale og de lægelige myndigheder, dels for politiet. Jeg må heraf slutte, at registret skulle have to hovedformål: for det første at bidrage til en social og lægelig planlægning med deraf følgende bedre generelle og individuelle behandlingsmuligheder, for det andet at bidrage til bekæmpelse af narkohandel.

For så vidt angår behandlingen, må jeg understrege, at selv om de fysiske følger af stofafhængighed kræver medicinsk behandling, er en sådan behandling alene helt utilstrækkelig til at ændre stofmisbrugernes totalsituation til en stoffri og funktionsdygtig tilværelse. Som det stadig er påpeget også her i salen, er det derfor uomgængelig nødvendigt med et hjælpesystem, der rækker langt ud over en medicinsk behandling. Det er endvidere afgørende, at behandlingsapparatet kan tilbyde de individuelle løsninger, som de højst forskelligartede problembaggrunde for de enkelte stofmisbrugere nødvendiggør.

Det er ikke tilfældigt, at bistandsloven er blevet rammen om narkobehandlingen her i landet. Netop lovens meget smidige system, der hviler på et tæt samarbejde mellem kommunale og amtskommunale myndigheder, har givet mulighed for en sammenhæng mel-

lem det opsøgende, behandlende og forebyggende arbejde. Loven tilgodeser endvidere, at der sammen med tilbud om lægelig behandling kan gives en intensiv socialpædagogisk behandling enten ambulante eller ved døgnophold. Behandlingen i vid forstand foregår i et nært og forud tilrettelagt samarbejde med vedkommende sociale udvalg og amtskommunes socialcentre.

Efter bistandsloven er det amtsrådene, der skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser samt mulighed for ambulante behandling på institutioner for børn og unge med sociale adfærdsproblemer. Planlægningen af de nødvendige foranstaltninger foregår på amtsplan i samarbejde med amtets kommuner, og jeg er bekendt med, at amtskommuner og kommuner, i det omfang de har anset det for nødvendigt, har foretaget forskellige former for registrering. I planlægningen indrages dermed som for andre udbygningsplaners vedkommende kommunernes erfaring og viden om borgerne i det lokale samfund. Jeg kan ikke se rettere, end at dette baggrundsmateriale giver en langt større planlægningsmæssig sikkerhed end diverse oplysninger fra et centralt register.

Forslagsstillerne nævner selv ordningen i København og ser meget gerne, at et centralt register for hele landet tager sit udgangspunkt i dette københavnske initiativ. Hertil vil jeg gerne bemærke, at ordningen i København kun har til formål at give social- og sundhedsforvaltningen de nødvendige oplysninger i forbindelse med kommunens planlægningsmæssige arbejde vedrørende budgetlægningen samt regnskabs- og revisionsmæssige forhold, derunder også afregningsforholdene vedrørende de udenkommunale klienter. Der er ikke tale om et centralt register for sociale afvigere, og ordningen har ikke fra nogen af de implicerede side været tænkt som – eller ønsket at skulle være – en forløber for et centralt register på landsplan. Jeg skal herefter gentage, at en central registrering af narkomaner ikke vil have nogen som helst planlægningsmæssig værdi.

Med hensyn til registreringens betydning for behandlingen af stofmisbrugere kan jeg oplyse, at den nødvendige registrering af klienterne sker i form af journalisering på behandlingsinstitutionerne. Visse steder sker der tillige en behandlingmæssig begrundet registrering på amtsplan.